

ת"ד 730/12/13 - מדינת ישראל נגד יעקב בנבניסטי

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

ת"ד 730-12-13 מדינת ישראל נ' בנבניסטי
בפני כבוד השופטת כרמית פאר גינת

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה עו"ד עטייה דאמוני

נגד

יעקב בנבניסטי

הנאשם ע"י עו"ד אלדד סולומון לב טוב
מטעם הסנגוריה הציבורית

הכרעת דין (נימוקי זיכוי)

1. ביום 04.05.2016 הודעתי לצדדים כי החלטתי לזכות את הנאשם מהעבירות המיוחסות לו בכתב האישום. להלן אפרט את הנימוקים אשר הובילו אותי לזכות את הנאשם מהעבירות המיוחסות לו בתיק זה:
2. כתב האישום בתיק זה מייחס לנאשם עבירות של התנהגות שגרמה נזק לרכוש וחבלה לגוף, אי ציות לאור אדום ברמזור ונהיגה רשלנית.
3. על פי המתואר בכתב האישום, ביום 11.4.13, סמוך לשעה 20:30, נהג הנאשם ברכב פרטי מסוג "אודי" ברחוב אל הילאל בחיפה והגיע לצומת עם שדרות פלי"ם. (להלן: "הצומת"). אותה העת, הגיעה לצומת מרחוב פלי"ם לכיוון הצ'ק פוסט גב' זידאני מרבית (להלן: "גב' מרבית"), אשר נהגה ברכב פרטי מסוג "טויוטה". הנאשם נהג רכבו ברשלנות בכך שלא ציית לאור אדום ברמזור בכיוון נסיעתו, נכנס לצומת, תוך שהוא חוצה קו עצירה באור אדום, חסם את דרכה של נהגת רכב הטויוטה, גב' מרבית, וכלי הרכב התנגשו. כתוצאה מהתאונה נחבלו בגופם ונזקקו לטיפול רפואי גב' מרבית, הנאשם ונוסעות נוספות שנסעו עמו ברכבו.
4. הנאשם הודה כי נהג ברכב במקום ובמועד הנקובים בכתב האישום, וכן הודה בקרות אירוע התאונה, וכפר בשאר העובדות, ונשמעו ראיות בתיק.

5. המחלוקת בענייננו נסובה סביב אחריותו של הנאשם לקרות התאונה. הנאשם טען כי בהגיעו לצומת האמור, עצר בקו עצירה והמתין ברמזור אשר דלק באור אדום. לאחר מכן, כשהתחלף אור הרמזור לירוק המשיך בנסיעה, כשלפתע התנגש בו רכבה של גב' מרוות (להלן: "גב' מרוות").
6. מנגד, טענה גב' מרוות כי ביום האירוע נסעה מוואדי ניסנאס לכיוון הצ'ק פוסט, ובהגיעה לצומת האמור המשיכה בנסיעה מאחר והרמזור דלק בירוק, כשלפתע רכבו של הנאשם התנגש ברכבה.
7. מטעם התביעה העיד הבוחן, רס"מ נזיה חמאם, אשר ערך את דו"ח הבוחן (ת/4). בדו"ח קבע הבוחן, רס"מ נזיה חמאם, כי הגורם היחידי לתאונה הנו הנאשם, אשר נכנס לצומת עת דלק ברמזור אור אדום. במסקנותיו התבסס הבוחן על נתונים אובייקטיביים, וביניהם, בדיקת שדה הראיה שערך במקום (הוגש מזכר ת/1), תרשים תאונת הדרכים (ת/3), ועדותו של עד הראייה, יוסף עודה (להלן: "עודה"). הבוחן עוד ציין כי הרמזורים במקום נבדקו ונמצאו תקינים. (הוגש תע"צ תקינות ת/7).
8. הבוחן ציין בעדותו בבית המשפט כי מסקנתו הסופית נשענה על תרשים תאונת הדרכים (ת/3) אשר נערך על ידי עד הראייה, עודה. בתרשים סימן העד בפני הבוחן את המקום בו עמד ביום האירוע, ואשר ממנו ניתן היה לצפות באירוע התאונה. (ע"מ 8, שו' 27-28).
9. העד, עודה, נחקר בבית המשפט. בחקירתו הראשית ציין העד כי התאונה ארעה סמוך לביתו. לטענתו, ביום האירוע, עמד בתוך החניון, צמוד למעקה, עם בתו. העד הבחין ברכבה של גב' מרבת אשר נסעה בזמן שהאור ברמזור בכיוון נסיעתה דלק בירוק, וציין כי הבחין ברכבו של הנאשם אשר הגיע, בו זמנית, מכיוון העיר התחתית ונסע בזמן שהאור ברמזור, בכיוון נסיעתו, דלק באדום, ושני הרכבים התנגשו. העד סימן על גבי תמונה שהוצגה לו את מקום עמידתו (נ/2) ביום האירוע וציין כי הבחין בצבעם של שני הרמזורים המוצבים בנתיבים של הנהגים המעורבים: "אני ראיתי את הרמזור, ראיתי את שניהם בשיקוף מלא". (ע"מ 23, שו' 6).
10. העד נשאל כיצד הבחין באור הרמזור שדלק בכיוון נסיעת הנאשם בזמן שגב הרמזור מופנה אליו? והשיב כי התאונה ארעה בשעות הלילה וניתן להבחין בבירור בצבעם של הרמזורים ובאורם המשתקף בתמרורים המוצבים במקום. (ע"מ 25, שו' 14-17).
11. דו"ח הבוחן יוצא מתוך הנחה שמה שנאמר על ידי העד, עודה, הינו נכון. הבוחן מאמת את העובדה שהעד יכול היה לראות את האור ברמזורים, אבל הוא מניח את ההנחה שהעד ראה אור אדום בנתיב הנסיעה של הנאשם.
12. דו"ח הבוחן מלמד אותנו שאפשר לראות את אור הרמזור בכיוון נסיעת הנאשם מהמקום שעודה עמד, ושהרמזורים היו תקינים. דו"ח הבוחן אינו יכול להוכיח את גרסת העד לפיה, אכן ראה אור אדום ברמזור בכיוון הנסיעה של הנאשם כשהנאשם חצה את הצומת.

13. על כן, השאלה הראשונה שיש לשאול הינה, האם ניתן להסתמך על עדותו של עודה? אם עדותו אינה מהימנה, הרי שאין כל משקל לדו"ח הבוחן.

14. העדות של עודה הינה בעייתית. עודה אומר כי מסר את הפרטים שלו לשוטרים שהיו בזירה. בחקירתו הנגדית אומת עם הטענה שהדבר אינו נכון, ודחה אותה. (ע"מ 23, שו' 31-32). אולם, אם אכן הוא מסר את הפרטים שלו לשוטרים בזירה, הייתה צריכה להיות על כך ראיה בתיק החקירה המשטרית.

15. על המאשימה אשר יודעת שמטיחים בעד המרכזי שלה טענה שהוא אינו דובר אמת, היה להציג את הראיות שבידיה אשר מבססות את מהימנותו של העד בהקשר מסירת הפרטים לשוטרים. המאשימה לא עשתה זאת, והמשמעות לכך היא שכאשר צד להליך נמנע מלהציג ראיות רלבנטיות שמצויות ברשותו, הרי שלא ניתן לסמוך על דברי העד, עודה, שהוא אכן מסר את פרטיו לשוטרים.

16. כאשר העד אינו מדייק בנתון כזה, לא ניתן להשתית על דבריו הרשעה ברמה שהינה מעל לכל ספק סביר. מעבר לכך, העד ציין במפורש שהוא ראה את גב הרמזור בכיוון נסיעת הנאשם, והבחין בבירור בצבע שדלק ברמזור היות והיה לילה, ואור הרמזור השתקף בתמרורים המוצבים במקום (עמ' 25 שורה 14-17). גם העובדה שהעד ראה את הרמזור מצידו האחורי, ולא מצידו הקדמי, מוסיפה אף היא על הבעייתיות שבגרסתו ובמידת המהימנות אשר ניתן להעניק לה.

17. העדה השנייה שמבססת את המסקנה שהנאשם נכנס לצומת באור אדום הינה מרוות.

18. המדובר בעדה שאינה נייטרלית. ברור שאם הנאשם עבר באור ירוק, אז היא זו שעברה באור אדום וגרמה לתאונה, ועל כן יש לה אינטרס ברור להדגיש שעברה באור ירוק.

19. לכך יש להוסיף את העובדה שנהג האמבולנס לא נחקר. לדברי הנאשם, אשר הוצגו כבר בחקירה המשטרית, מרוות אמרה שהיא זו שעברה באור אדום והיא מצטערת: "אני אמרתי לנהגת של רכב פוגע " תראי מה עשית לנו. איך את עוברת באור אדום?" היא אמרה "עברתי באור אדום. אני מצטערת". (ת/5, שו' 16-17). את הדברים האלה שמע גם, לטענתו של הנאשם, נהג האמבולנס שהיה במקום: "מציין שחובש אמבולנס שהייתה לו דרגה כמו של סרן בצה"ל גם שמע שנהגת של רכב פוגע אמרה שהיא נכנסה לצומת באור אדום" (ראה ת/5, שו' 17-18).

20. למרות זאת, המשטרה נמנעה מלחקור את נהג האמבולנס בטענה כי מדובר ב"עדות שמיעה". (ראה פרוטוקול חקירת הבוחן, ע"מ 10, שו' 4).

21. ראשית, אין המדובר בעדות שמיעה. שכן, אם מרוות עברה באור אדום, כתב האישום אמור להיות מוגש כנגדה, ודבריה לנהג האמבולנס, הינם בגדר אמרת חוץ של נאשם שהינה קבילה לפי סעיף 12 לפקודת הראיות.

22. שנית, גם אם לא היה מדובר באמרת חוץ של נאשם, מדובר בעדות שיכלה לבסס את עצם אמירת הדברים גם אם לא את אמיתות תוכנם. לכך יש חשיבות יתירה בעת הערכת המהימנות של העדה מרוות. שכן, אם היא אמרה את הדברים, ונהג האמבולנס, שהינו לכאורה עד ניטרלי, שמע אותם, הדבר היה מפחית באופן ניכר את מהימנות עדותה.

23. שלישית, אם נהג האמבולנס היה נחקר ואומר שהדברים לא נאמרו על ידי מרוות, הדבר בהכרח היה פוגע במידת מהימנותו של הנאשם.

24. על כן, מדובר בחקירת עד רלבנטי, שמשלא נעשתה, מערערת את מכלול הראיות כנגד הנאשם. ראוי לציין גם שהיה צורך לגבות את עדות נהג האמבולנס סמוך לאירוע התאונה, וכי גם אם הנאשם היה מנסה לאתרו ולהביאו כעד הגנה מטעמו, הרי שמשקלה של עדות נהג האמבולנס מספר שנים לאחר האירוע היה נמוך, ולא ברור אם היה זוכר כלל את האירוע.

25. בנסיבות כאלו, לא ניתן להשתית הרשעה המבוססת על עדויות המאשימה במידה שהינה מעל לכל ספק סביר.

26. מטעם ההגנה העיד הנאשם ושתי עדות הגנה נוספות. עדות הנאשם הינה קצרה אך עקבית. לדבריו, הוא נכנס לצומת באור ירוק. נוכח עדויות המאשימה, לא ניתן לומר שגרסתו של הנאשם הינה בלתי סבירה.

27. גם אם קיימים אי דיוקים בעדויות עדות ההגנה מטעם הנאשם, הרי שמדובר בגרסאות שנמסרו כ-3 שנים לאחר האירוע.

28. העובדה שלא הוגשו עדויות של עדים אלו במשטרה מלמדת אחת משתיים: 1. עדויות אלו לא נגבו, ואז המדובר במחדל חקירתי נוסף. 2. העדויות נגבו על ידי המשטרה אך בזמן אמת לא היו אי הדיוקים וחוסר ההתאמות הקיים כיום.

29. על כן, גם אם קיימים אי דיוקים, שלוש שנים לאחר האירוע, לא ניתן לבוא ולאמור שיש בכך כדי לספק את הוודאות הראייתית שלא קיימת בראיות המאשימה.

30. על כן, מצאתי לנכון לזכות את הנאשם מהעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

31. המזכירות תמציא נימוקי הזיכוי לב"כ הצדדים ולנאשם עצמו.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בחיפה תוך 45 יום מהיום.

ניתנה היום, ל' ניסן תשע"ו, 08 מאי 2016, במעמד הצדדים